

Arrest

nr. 303 256 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij;

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 2001.

1.2. Verzoeker dient op 16 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 8 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren in Ahmadzai in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. Uw familie had een winkel in Dusraka. Uw vader is ingenieur en werkte sinds 16 à 17 jaar voor verschillende buitenlandse organisaties in verschillende provincies in Afghanistan. Hij bouwde onder andere dammen, waterkanalen, scholen, wegen en waterputten. Lang geleden ontving uw vader verschillende dreigbrieven en oproepen van de Taliban. Ze zeiden dat hij door zijn samenwerking met de overheid en buitenlanders als ongelovige werd beschouwd en dat hij de Taliban moest vervoegen om hen te helpen buitenlanders te arresteren alsook dat hij geld moest voorzien aan de Taliban. Uw vader negeerde hun bedreigingen en eisen en zette zijn werk met de buitenlanders verder. Op een dag werden uw vader, twee collega's van uw vader en zijn chauffeur ontvoerd door de Taliban. De Taliban belden uw maternale oom om losgeld te vragen voor uw vader. Uw maternale oom belde de werkgever van uw vader, die op zijn buurt met de dorpsouderen spraken. De dorpsouderen spraken uiteindelijk met de Taliban. Een week nadat het losgeld voor uw vader werd betaald, lieten ze hem vrij. Bij de ontvoeringen van uw vader werd zijn vinger door de Taliban geamputeerd. Uw vader verliet de volgende drie maanden zijn woning niet en nadien verhuisden jullie naar Mamoor. Uw vader hervatte zijn werk vanuit Mamoor en alles verliep goed. Na zeven à acht maanden verhuisden jullie opnieuw naar jullie woning in Ahmadzai. Gedurende een jaar tot anderhalf jaar ondervonden jullie geen problemen. Tot u op een dag, toen u van uw winkel in Dusraka naar uw woning in Ahmadzai reed, werd tegen gehouden door twee gewapende mannen. Ze namen u geblinddoekt mee op uw motor en, na 40-45 minuten rijden, werd u ergens in een kamer opgesloten en vastgebonden. Twee nachten later werd u opnieuw geblinddoekt en verplaatst naar een andere locatie, deze keer reed u twee tot drie uur en werd u opnieuw vastgebonden en opgesloten in een kelder. De ochtend nadien werd u losgemaakt en kreeg u brood en water. Uw ontvoerders kwamen pas in de avond terug, knevelde u opnieuw en stampten u. De dag hierna moest u uw vader telefonisch laten weten dat u werd vastgehouden en zou worden gedood als hij niet inging op hun eisen. Uw vader probeerde u gerust te stellen en zei dat u zich geen zorgen moet maken. Zolang uw vader in leven was zouden uw ontvoerders u niets aandoen. Vervolgens werd u meegenomen door de Taliban en werd u na 10 minuten rijden vrijgelaten in ruil voor geld. De maliks van uw dorp en uw vader waren ter plaatse en overhandigde 40000 dollar aan uw ontvoerders. U verbleef nog twee à drie dagen in Ahmadzai om nadien met uw gezin naar Jalalabad te verhuizen. Jullie woonde gedurende twee jaar in Jalalabad, jullie leven verliep aanvankelijk zonder problemen maar na verloop van tijd werd de algemene veiligheidssituatie erger en besloten uw vader en maternale oom dat het beter was om Afghanistan te verlaten. U, uw vader en broer B. vertrokken ongeveer 10 dagen voor de machtsovername uit Afghanistan.

Jullie reisden vanuit Afghanistan door Pakistan en Iran. Op de grens tussen Iran en Turkije werd u gescheiden van uw vader en broer. U reisde alleen verder om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Bulgarije, Roemenië en Frankrijk waar u zonder dat u het besepte telkens een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam in België aan op 15.02.2022 aan in België en verzocht hier op 16.02.2022 om internationale bescherming.

Uw moeder en zus zijn na jullie vertrek verhuisd naar de maternale oom in Surkh Rod. U sprak drie maanden geleden voor het laatst met uw vader. Ze zouden vanuit Iran naar Turkije zijn teruggestuurd. U vernam verder dat uw vader en broer nog steeds de grens met Turkije proberen over te steken. Sindsdien kan u hen niet meer bereiken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, kopieën van de taskara en van het paspoort van uw vader, kopieën van twee badges van uw vader zijn werkplaats, drie kopieën van certificaten van het werk van uw vader, een kopie van een aanbevelingsbrief betreffende uw vader, een kopie van een appreciatiecertificaat van het werk van uw vader, een kopie van een badge van uw vader van de United Nations. Tot slot legde u kopieën van 24 foto's voor van uw vader tijdens zijn werkzaamheden, van twee foto's van uzelf terwijl u vastgebonden bent, van, drie foto's van uw winkel en de originele enveloppes waarmee de documenten naar u werden opgestuurd.

Na uw onderhoud stuurde uw advocaat via mail, d.d. 20 juni 2023, nog een kopie van een foto door waarop uw vader zou te zien zijn met geamputeerde vinger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Tijdens het DVZ interview vermeldde u echter wel dat u jeuk en pijn aan uw rug heeft (P.12 Vragenlijst van DVZ dd.24.2022) maar u legde hier verder geen bewijsstukken van neer. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zei u dat u geen problemen meer met uw rug heeft maar nog steeds pijn aan de nek ervaart (P.9). U zei ook dat u snel moe wordt (P.11). Los van deze blote beweringen moet hoe dan ook worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde dat u in staat was deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming (P.3). Er werd u meerdere keren gezegd dat u kon aangeven als u een pauze nodig had (P.3, 9 en 11). Op geen enkel moment vroeg u om een extra pauze noch bleek u tijdens het onderhoud niet in staat te zijn of moeilijkheden te ondervinden om uw relaas uit de doeken te doen.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban. U, alsook uw vader, zouden reeds zijn opgepakt omwille van uw vaders werkzaamheden voor verschillende buitenlandse organisatie. Daarnaast verwijst u tevens naar de steeds slechter wordende algemene veiligheidssituatie. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan problemen te ervaren met de Taliban.

U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat uit gegevens die wij ontvingen uit Eurodac blijkt dat u voor uw komst naar België reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming indiende, i.c. op 19.08.2021 in Bulgarije, op 15.10.2021 in Roemenië en op 02.11.2021 in Frankrijk (P. 1 van het document "Eurodac" van 16.02.2022). Ondanks dat u uitdrukkelijk op deze informatie werd gewezen, ontkende u voor uw komst naar België elders om internationale bescherming te hebben verzocht. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat enkel uw vingerafdrukken met geweld werden genomen (P.9).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt voorts dat u eerder, i.c. in het kader van uw procedure om internationale bescherming in Frankrijk alsook in Roemenië bewust de asielinstanties trachtte te misleiden. Zo gaf u, volgens de gegevens die Frankrijk en Roemenië deelden met het CGVS, verschillende persoonsgegevens door. Uit de informatie die wij van Frankrijk en Roemenië ontvingen, blijkt dat u de volgende informatie gaf; in Frankrijk gaf u als geboortedatum 02.05.1995 op (P.1 Ministerie van binnenlandse zaken Frankrijk dd. 08.03.2022) terwijl u in Roemenië niet alleen een afwijkende geboortedatum doch ook een andere naam opgaf, i.c. R.M. geboren op 01.01.2004 (P.1 Van het Dublin document uit Roemenië dd.10.03.2022). U verklaarde nochtans bij de DVZ alsook op het CGVS dat u niet gekend bent onder een andere naam en geen bijnaam te hebben (zie interview DVZ vraag 3 en CGVS p. 4).

Er kan nochtans in alle redelijkheid van u, een verzoeker om internationale bescherming, verwacht worden dat u ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent ondermeer uw persoonsgegevens alsook omtrent eventuele eerdere verzoeken om internationale bescherming. De vaststellingen dat u uw eerdere verzoeken om internationale bescherming ten aanzien van de Belgische asielinstanties poogt te verbergen, afwijkende persoonsgegevens opgaf én ook hierover bovendien ten aanzien van de Belgische asielinstanties leugenachtige verklaringen aflegde, is geenszins ernstig. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook reeds in niet geringe mate uw geloofwaardigheid.

U toont bovendien ook in het kader van huidige procedure niet aan dat de thans door u opgegeven identiteitsgegevens uw ware identiteit betreffen.

Dat u een kopie van uw taskara voorlegt wijzigt hier niets aan. Zoals reeds opgemerkt haalde u verschillende persoonsgegevens aan doorheen de verschillende door u ingediende verzoeken. U legt in het kader van huidige procedure enkel een kopie voor van uw taskara. Moet echter worden opgemerkt dat aan een kopie, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in

Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Het mag dan ook duidelijk zijn dat de door u voorgelegde kopie van uw taskara geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de thans door u opgegeven identiteitsgegevens.

Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang binnen de procedure om internationale bescherming en u heeft in deze de plicht om hieromtrent waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen, indien mogelijk ondersteund door overtuigende documenten. Uit het feit dat u verschillende persoonsgegevens opgaf, hierover leugenachtige verklaringen aflegde voor de Belgische asielinstanties én ook nu geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt om de thans door u aangehaalde persoonsgegevens te staven, moet worden besloten dat u in casu niet heeft voldaan aan de plicht die dienaangaande op uw schouders rust. Dit zet verder u gehele geloofwaardigheid in een negatief daglicht.

Dit terzijde, dient voorts te worden opgemerkt dat hoe dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas en vluchtmotieven waardoor er in uw hoofd niet kan besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Vooreerst bleek uw kennis over de werkzaamheden van uw vader als ingenieur en zijn samenwerking met buitenlandse organisaties bijzonder vaag en ontoereikend. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functies en activiteiten, zeker gezien u omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend in Afghanistan. Uw verklaringen waren echter ruim ontoereikend. Het enige wat u kon vertellen over de werkzaamheden van uw vader is dat hij 16 à 17 jaar als ingenieur werkte, aan verschillende projecten werkte in verschillende provincies en onder andere scholen, klinieken, waterputten en waterpompen bouwde. U gevraagd naar zijn collega's, baas, organisaties waar hij voor werkte, noemde u enkel drie namen van collega's - een zeker V., S. en R. - die soms bij jullie thuis kwamen, verder niets (P.15). Uw vader kwam meestal wekelijks naar huis. Als hij ver van huis werkte kwam hij één keer per maand of om de twee maanden naar huis (P.16). U zei dat uw vader geen details over zijn werk vertelde en dat hij niet sprak over de projecten die hij uitvoerde (P.15). U kon niets vertellen over zijn taken of carrière. U werd meermaals aangemoedigd om over de werkzaamheden van uw vader te vertellen maar u kon enkel herhalen dat uw vader scholen en dergelijke bouwde (P.16). Uw verklaringen zijn vaag en overstijgen het algemene niet. Het is geenszins ernstig dat u geen gedetailleerdere verklaringen kan afleggen aangaande de job die uw vader gedurende 17 jaar zou hebben uitgevoerd, dit temeer daar de problemen die u zou gekend hebben in Afghanistan hiermee verband zouden houden. Dat uw vader geen details gaf en niet sprak over de projecten die hij uitvoerde, is weinig ernstig. Vooreerst mag het wel ten zeerste verbazen dat uw vader in de bijna 20 jaar dat hij zijn job zou hebben uitgevoerd **nooit** iets over zijn werk, zijn concrete taken, de projecten, ... zou hebben verteld. Dit terzijde, waarom u zichzelf dan ook niet omtrent uw vaders werk zou hebben kunnen informeren is geenszins duidelijk. Nogmaals, uw vaders werk zou aan de basis liggen van jullie / uw problemen en het is dan ook geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hieromtrent duidelijke en overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen. Uw quasi onbestaande kennis raakt aan de kern van uw relaas en doet dan ook reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw vaders beweerde werkzaamheden.

De documenten die u ter staving van uw vaders werkzaamheden voorlegde, kunnen hier geen ander licht op werpen. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt duidelijk dat dit geenszins het geval is. Een deel van de voorgelegde stukken betreffen bovendien louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dit terzijde, kan hier nogmaals gewezen worden op het gemak waarmee Afgaanse documenten op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde dan ook bijzonder relatief is (zie supra).

Bovendien blijkt u over geen enkel van de door u voorgelegde documenten iets te kunnen zeggen. U weet niet waarvoor de documenten dienen, weet niet wat in de documenten staat noch kan u verduidelijken wat of wie op de voorgelegde foto's te zien is. U gevraagd wat u met de foto's wil aantonen geeft u zelfs uitdrukkelijk toe er niets over te weten (CGVS p. 9 tem 12). Het mag duidelijk zijn dat ook dit geenszins ernstig is. Uw argument dat u niet kan lezen volstaat bovendien ook niet. Er kan in alle redelijkheid van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij zich informeert over de stukken die hij zelf ter staving van zijn verzoek voorlegt en zou kunnen aangeven wat hij ermee meent te kunnen aantonen. De stukken betreffen eveneens de kern van uw relaas en er kan eveneens in alle redelijkheid van u verwacht worden dat

u de nodige stappen zou zetten u omtrent deze stukken te informeren, ook al zou u deze niet zelf kunnen lezen.

Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat de voorgelegde foto's en documenten op geen enkele manier uitsluitend geven dat deze uw vader betreffen. Dat u een kopie van een taskara en een kopie van de persoonspagina van, naar u beweert, uw vaders paspoort voorlegt, kan hier logischerwijs ook geen ander licht op werpen. Deze documenten spreken zich op geen enkele manier uit over uw band met deze persoon. Ook als zou het ten andere vaststaan dat het hier uw vader betreft – quod non – dan nog wijzigen deze niets aan bovenstaande vaststellingen.

Dient voorts nog te worden gewezen op het opmerkelijk feit dat, ondanks uw beweringen dat uw vader jarenlang als ingenieur werkte, alle voorgelegde foto's lijken te dateren van september 2018.

U verklaarde dat uw vader, in de periodes dat hij dichtbij werkte, één keer per week naar zijn kantoor ging om een rapport met de nodige foto's van de projecten te bezorgen aan zijn werkgevers (CGVS p.16). Dat de foto's die uw vader dan gedurende zijn jarenlange werkzaamheden één keer per week naar zijn werkgevers bracht dan allemaal dateren van september 2018 houdt dan ook geen steek. U hierop gewezen en naar enige uitleg gevraagd, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U weet het niet, de foto's werden genomen met een camera (CGVS p. 16). Het spreekt voor zich dat u hiermee deze opmerkelijke vaststelling geenszins kan verduidelijken of uitklaren. Het sterke vermoeden bestaat dat deze foto's dan ook ten uwen behoeve werden opgemaakt. In elk geval kan uit de voorgelegde foto's op geen enkele manier worden afgeleid met wie, naar u stelt, uw vader staat afgebeeld en / of voor welke gebouwen hij staat afgebeeld en met welk doel hij daar aanwezig was. Uit geen van de voorgelegde foto's kan worden afgeleid dat hij bijna 20 jaar als ingenieur zou gewerkt hebben en met verschillende organisaties en buitenlanders werkte.

Tot slot kan nog worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststelling. Zo staat op de personaliapagina van het paspoort van, naar u stelt, uw vader aangegeven dat hij "zelfstandige" is. U hierop gewezen, stelt u enkel nooit te hebben geweten dat hij als zelfstandige werkte (CGVS p. 16).

Uw quasi onbestaande kennis aangaande uw vaders werkzaamheden in combinatie met uw totale onwetenschap aangaande de stukken die u voorlegt, bevestigen eens te meer dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vaders beweerde werkzaamheden.

Dat uw vader dan omwille van zijn werkzaamheden jarenlang zou zijn bedreigd en ontvoerd, én ook u vervolgens problemen kende met de Taliban omwille van uw vaders werkzaamheden, kan logischerwijs evenmin worden aangenomen.

Aan de problemen van uw vader kan bovendien ook omwille van volgende vaststellingen geen geloof worden gehecht. U verklaarde dat uw vader jarenlang telefonisch zou zijn bedreigd door de Taliban. Hij zou als ongelovige zijn beschouwd omwille van zijn werk met de buitenlanders en ze eisten dat uw vader met hen zou samenwerken om buitenlanders te kunnen ontvoeren. Ook eisten ze geld van uw vader. Uw vader zou hier nimmer op zijn ingegaan. Het mag in deze wel verbazen dat uw vader enerzijds jarenlang bedreigingen zou gekregen hebben maar deze nooit serieus zou genomen hebben en zijn werkzaamheden gewoon zou zijn blijven verderzetten. Anderzijds is het ook wel opmerkelijk dat de taliban uw vader gewoon telefonisch zou zijn blijven bedreigen, dit gedurende meerdere jaren, maar voor het overige nooit enige actie tegen uw vader zou ondernomen hebben – dat hij vervolgens zou zijn ontvoerd is niet geloofwaardig (zie infra) – en dit ondanks het feit dat uw vader zijn werkzaamheden gewoon bleef verderzetten én nooit inging op de eisen van de Taliban (CGVS P. 13, 14 en 17)

*Wat de beweerde ontvoering van uw vader betreft dient voorts nog worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u hierover met geen woord repte bij de DVZ (P.2-3 Vragenlijst DVZ dd. 23.06.2022). U hierop gewezen, haalde u aan dat ze u die informatie niet lieten zeggen en dat ze de voornaamste reden niet vroegen (CGVS p. 17). Deze post-factum verklaring kan totaal niet overtuigen. Immers, bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS werd u gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen. U gaf aan dat alles goed verlopen was, u verstond de tolk goed én stelde uitdrukkelijk dat u er **alle essentiële elementen** toen heeft aangebracht (CGVS p. 3 en 4). Dat u, na confrontatie met voornoemde ernstige incoherentie dan plots opwerpt dat u niet alles heeft kunnen vertellen, is niet ernstig. Bovendien kan ook het feit dat u bepaalde zaken niet zouden zijn gevraagd geenszins rechtvaardigen dat u een dergelijk element niet zou vermelden. Het komt aan u toe om alle elementen die mee aanleiding gaven tot uw vertrek uit land van herkomst spontaan aan te brengen en dit van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming. Er kunnen u overigens ook logischerwijs geen vragen worden gesteld over feiten die u niet zelf aanhaalt.*

Dat u aldus bij de DVZ geen enkele melding maakte van de ontvoering van uw vader, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Kan hier bijkomend nog worden gewezen op volgende vaststelling. Ook al kon u zich niet herinneren in welk jaar de beweerde ontvoering van uw vader plaatsvond, u bleek wel te weten dat dit zich zou hebben voorgedaan toen hij werkzaam was bij German Agro Action (CGVS P. 17). Op basis van uw verklaringen met betrekking tot uw verschillende verblijfplaatsen en de duur van uw verblijven daar, zou de ontvoering moeten plaatsgevonden hebben in 2017. Uit de stukken die u voorlegde ter staving van uw vaders (vermeende) werkzaamheden bij German Agro Action staat dan weer te lezen dat uw vader daar in 2004 zou tewerkgesteld zijn geweest (zie informatie in uw administratief dossier). Dit bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vaders problemen met en ontvoering door de taliban.

Dat de taliban tijdens de ontvoering uw vaders vinger zou geamputeerd hebben, kan in het licht van voorgaande dan ook niet worden aangenomen. U maakte na het persoonlijk onderhoud via uw advocaat nog een kopie van een foto over waarop, naar u stelt, uw vader te zien is met een deels geamputeerde vinger (zie informatie in uw administratief dossier). Zoals reeds herhaaldelijk opgemerkt spreekt deze foto zich allereerst niet uit over uw eventuele band met deze persoon. Dit terzijde, wanneer en onder welke omstandigheden de afgebeelde persoon verminkt werd aan zijn hand / vinger en wie hier eventueel voor verantwoordelijk is kan hoe dan ook geenszins uit de voorgelegde foto worden afgeleid. Moet hier bovendien ook nogmaals worden opgemerkt dat deze foto zich ook op geen enkele manier uitspreekt over de werkzaamheden die uw vader gedurende bijna 20 jaar zou hebben gehad.

In het licht van al voorgaande is ook uw ontvoering bijgevolg niet geloofwaardig. Zoals hierboven reeds aangehaald wordt geen geloof gehecht aan uw vaders beweerde werkzaamheden en bijgevolg evenmin aan de problemen die hij omwille hiervan zou hebben gekend met de taliban. Dat u vervolgens zou zijn ontvoerd omwille van uw vader zijn werkzaamheden bij de buitenlandse organisaties, kan dan logischerwijs evenmin worden aangenomen.

De ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenis wordt voorts verder bevestigd gelet op het feit dat u uw eigen ontvoering bij de DVZ zelfs niet eens vermeldde (P.2-3 Vragenlijst DVZ dd. 23.06.2022). In navolging van wat hierboven reeds werd opgemerkt inzake de beweerde ontvoering van uw vader hoeft het dan ook geen betoog dat ook dit geenszins ernstig is ingeval van een waarachtig relaas.

Er kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde dat u 2 à 3 dagen nadat u zou zijn vrijgelaten met uw familie verhuisde naar Jalalabad (CGVS P. 14). Echter, u bij de DVZ gevraagd naar uw woonplaatsen, haalde u enkel aan dat u 'van geboorte tot uw vertrek' in Ahmadzai woonde (zie DVZ interview vraag 10). Dit mag toch ten zeerste verbazen, zeker gelet op het feit dat u bij het CGVS verder verklaarde dat u 2 jaar in Jalalabad woonde en dit bleek bovendien ook de plek vanwaar u zou vertrokken zijn bij uw vlucht uit Afghanistan (CGVS P. 5). Dat u aldus bij de DVZ ook geen melding maakte van uw verhuis naar Jalalabad – die zou voortgevloeid zijn uit uw ontvoering toen u in Ahmadzai woonde – in combinatie met het feit dat u bij de DVZ uw ontvoering zelf ook niet aanhaalde, wijst er eens te meer op dat aan deze gebeurtenis geen geloof kan worden gehecht.

Dat u twee prints voorlegde van foto's waarop u zou te zien zijn, geblinddoekt en vastgebonden wijzigt hier niets aan. Dient allereerst te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde foto's niet zonder meer kan worden afgeleid dat u de persoon in kwestie bent. Dit terzijde, foto's hebben sowieso maar een beperkte bewijswaarde gezien deze makkelijk in scène kunnen gezet worden. Waar, wanneer, onder welke omstandigheden en met welke intentie deze foto's werden gemaakt kan op geen enkele manier uit de voorgelegde stukken worden afgeleid. Bovendien mag het wel verbazen dat u in de mogelijkheid bent deze foto's voor te leggen. U ontving alle document na uw aankomst in België, zelfs na uw interview bij de DVZ, via uw maternale oom (CGVS P. 12). Wat deze foto's van uw ontvoering betreft, verklaarde u dat deze door de Taliban naar uw vader werden gestuurd om uw vader onder druk te zetten. U zou in 2019 ontvoerd zijn. Volgens de DHL-omslag zouden de stukken u in augustus 2022 zijn opgestuurd (zie info in groene map). Hoe uw oom echter aan deze foto's zou geraakt zijn, is geenszins duidelijk. Immers, volgens uw verklaringen zou uw vader samen met u het land uitgevlucht zijn kort voor de val in 2021 en is hij sindsdien vermist. Dat uw vader ten andere de foto's die de Taliban hem zouden hebben doorgestuurd in de periode dat u door hen zou zijn vastgehouden zou hebben uitgeprint en al die tijd thuis zou hebben bewaard zodat uw oom u deze dan vervolgens in augustus 2022 zou hebben kunnen opsturen, is weinig ernstig. Er kunnen dan ook de nodige vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de voorgelegde foto's. Het mag duidelijk zijn dat deze dan ook geenszins kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw beweerde ontvoering.

Waar u verder nog opmerkte dat u uw vader 10 dagen voor de val van het regime besliste het land te verlaten omwille van de verslechterde algemene veiligheidssituatie, kan worden hieronder verder wordt aangehaald.

Aangaande uw verklaringen dat uw vader en broer samen met u Afghanistan verlieten, jullie van elkaar gescheiden raakten en zij sindsdien vermist zijn, moet allereerst worden dat u deze blote bewering ook op geen enkele manier kan hardmaken. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat u hieromtrent de waarheid vertelt – quod non – dan nog wijzigt dit niets aan voorgaande vaststellingen. Uit het loutere feit dat uw vader en broer samen met u het land zouden verlaten hebben kan niets worden afgeleid aangaande de werkzaamheden die uw vader in Afghanistan zou hebben gehad noch de redenen waarom zij samen met u het land verlieten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke

slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke*

omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden

van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw taskara, die van uw vader en het paspoort van uw vader werden hierboven reeds besproken.

De documenten en foto's over de werkzaamheden van, naar u meent, uw vader werden eveneens hierboven al uitvoerig besproken. Zo ook de foto's van, volgens u, uzelf geblinddoekt en vastgebonden en de foto van – voor zover dit al zou vaststaan – uw vader met geamputeerde vinger. De drie foto's waarop u in een winkel te zien bent, voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Ook al zou uit deze foto's kunnen afgeleid worden dat deze winkel eigendom van uw familie is, quod non, deze foto's spreken zich niet uit over de redenen omwille waarvan u Afghanistan zou verlaten hebben. De originele enveloppes tonen enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, niets meer en niets minder.

Volledigheidshalve kan hier nogmaals worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit blijkt duidelijk geenszins het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat eerst in op de vluchtelingenstatus. Hij stelt:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de taliban vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Zijn vader is inderdaad ingenieur en werkte sinds 16 à 17 jaar voor verschillende buitenlandse organisaties in verschillende provincies in Afghanistan. Hij bouwde onder andere dammen, waterkanalen, scholen, wegen en waterputten. Lang geleden ontving zijn vader verschillende dreigbrieven en oproepen van de Taliban. Ze zeiden dat hij door zijn samenwerking met de overheid en buitenlanders als ongelovige werd beschouwd en

dat hij de Taliban moest vervoegen om hen te helpen buitenlanders te arresteren alsook dat hij geld moest voorzien aan de Taliban.

Verzoeker verwijst hier ook verder naar: [...]

Het is aldus duidelijk dat de groep waar verzoeker toe behoort in casu een risicogroep betreft die nood heeft aan internationale bescherming.

Hierdoor blijkt dat verzoeker wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wenst zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing.

Het CGVS stelt evenwel als volgt in de bestreden beslissing: [...]

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij van plan was om in België asiel aan te vragen omdat hij van mening was dat hij in België een eerlijke kans zou krijgen op asiel. Hij was niet van plan om elders asiel aan te vragen.

Het CGVS gaat verder: [...]

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld: [...]

Het CGVS gaat nog verder: [...]

Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15: [...]

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij nog zeer jong was toen hij Afghanistan verliet.

Het CGVS bepaalt: [...]

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat verzoekers vader had moeten blijven werken om zijn gezin te kunnen onderhouden.

Het CGVS stelt enerzijds dat het niet geloofwaardig zou zijn dat de taliban geen actie ondernomen heeft tegen zijn vader (behalve de telefonische bedreigingen), anderzijds is het, volgens het CGVS eveneens niet geloofwaardig dat er wél actie zou ondernomen zijn tegen zijn vader, namelijk zijn ontvoering. Dit betreft een innerlijke tegenstrijdige argumentering.

Het CGVS bepaalt nog: [...]

Uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid. (zie P.A. Granhag, P.J. van Koppen, A. Vredeveldt, The Inconsistent Suspect: A Systematic Review of Different Types of Consistency in Truth Tellers and Liars. R. Bull (ed.), Investigative Interviewing. J. Herlihy en S. Turner (2006), Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?, Torture: quarterly journal on rehabilitation of torture victims and prevention of torture, 16, p. 81)."

Verzoeker verwijst ondergeschikt naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar de "Oral update on the situation of human rights in Afghanistan" van de UN High Commissioner for Human Rights Michelle Bachelet. Hij wijst er ook op dat uit verschillende rapporten blijkt dat er dodelijk geweld gebruikt wordt en dat er sprake is van willekeurige arrestaties, illegale detentie, en zeer slechte omstandigheden in de gevangenissen. Hij gaat in op de beperkte toegang tot de gezondheidszorg en de strikte interpretatie van de sharia, die de taliban aanhangen. Hij haalt ook een rapport van de WHO en van de United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs aan. Verzoeker verwijst vervolgens nog naar een artikel van The Guardian en een rapport van NANSSEN.

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de machtsovername door de Taliban. Hij gaat hierbij in op de bronnen die de commissaris-generaal gebruikt. Hij stelt: *“Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van september tot december 2021. De EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een gerichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021, uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt.”*

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 30 januari 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

3.2. Verzoeker maakt op 1 februari 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij ingaat op zijn verblijf in Europa en het risico dat hiermee gepaard gaat bij terugkeer naar Afghanistan. Hij voegt volgende overtuigingsstukken toe:

- “1. Identiteitsdocumenten van zijn vader;
2. Integratiebewijs”.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van

het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 30 januari 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban naar aanleiding van het werk van zijn vader als ingenieur bij verschillende buitenlandse organisaties. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Ter staving van zijn vluchtrelaas heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: een kopie van zijn taskara, een kopie van de taskara en pagina uit het paspoort van zijn vader, kopieën van twee badges van zijn vaders werkplaats, drie kopieën van certificaten van het werk van zijn vader, een kopie van een aanbevelingsbrief betreffende zijn vader, een kopie van een appreciatiecertificaat van het werk van zijn vader, een kopie van een badge van zijn vader van de Verenigde Naties, kopieën van 24 foto's van zijn vader tijdens zijn werkzaamheden, twee foto's van hemzelf terwijl hij is vastgebonden, drie foto's van zijn winkel en de originele enveloppen waarmee de documenten naar verzoeker werden gestuurd. Bij aanvullende nota heeft verzoeker verder kopieën overgemaakt van visa voor Albanië en de Verenigde Staten, in naam van zijn vader.

5.1.3. Met betrekking tot verzoekers taskara, wijst de Raad erop dat een taskara hooguit een bewijs vormt van de identiteit en nationaliteit, maar dit document geen uitstaans heeft met de vluchtmotieven. Bovendien werd er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de overgemaakte taskara slechts een kopie betreft, waarbij verzoeker ten overstaan van de Roemeense en Franse asielautoriteiten ook afwijkende identiteitsgegevens heeft overgemaakt, zodat verzoeker geen duidelijk zicht werpt op zijn ware identiteit. Zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde is het aantonen van de identiteit nochtans van essentieel belang binnen de procedure om internationale bescherming en heeft verzoeker in deze de plicht om hieromtrent steeds waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen, *quod non in casu*.

5.1.4. Ook wat betreft de kopieën van de taskara en een persoonspagina uit het paspoort van verzoekers vader, wijst de Raad er – daargelaten de vraag in welke mate de verwantschap is aangetoond tussen de persoon, van wie verzoeker stelt dat het zijn vader is, en verzoeker zelf, gelet op de afwijkingen in de verschaft identiteitsgegevens – op dat een taskara en een paspoort hooguit een bewijs vormen van de identiteit en nationaliteit, maar deze documenten geen uitstaans hebben met de vluchtmotieven. Zoals de commissaris-generaal daarenboven ook terecht stelde vermeldt de personaliapagina van de kopie van het paspoort dat degene van wie het paspoort is, als zelfstandige werkt, wat in strijd is met verzoekers verklaringen waarin hij aangaf dat zijn vader nooit als zelfstandige gewerkt heeft (zie NPO, p. 16). Wat betreft de kopieën voor een visa voor Albanië en de Verenigde staten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet blijkt dat de uitreiking van de visa zouden zijn gerelateerd aan de werkzaamheden van verzoekers vader als

ingenieur. De Raad merkt op dat verzoeker ook niet de minste verduidelijking bij deze documenten verstrekt, waarbij het niet aan de Raad toekomt om te gissen naar de verdere context hiervan. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn laatste verklaringen omtrent de omstandigheden van zijn vader verklaarde dat zijn vader zich – tezamen met verzoekers broer – aan de Turkse grens bevond, alwaar hij een oversteek van de grens trachtte te maken. Er kan worden verwacht dat verzoeker meer duiding zou kunnen verschaffen omtrent de context waarin de omstandigheden van zijn vader zijn gewijzigd, van het trachten op onwettige wijze oversteken van de Turkse grens naar het bekomen van een visum voor Albanië en de Verenigde Staten. De Raad kan enkel vaststellen dat dergelijke bijkomende verduidelijking ontbreekt. Ook verschaft verzoeker geen helderheid omtrent het lot van zijn broer, die tezamen met zijn vader achterbleef in Turkije. De kopieën van de visa voor Albanië en de Verenigde Staten volstaan dan ook, zonder enige verdere contextualisering, niet om een ander licht op verzoekers zaak te werpen.

5.1.5. Verzoeker heeft nog verschillende kopieën van documenten neergelegd ter staving van het werk van zijn vader als ingenieur. Het is opmerkelijk dat verzoeker deze documenten zelf neerlegt maar niets kan zeggen over wat er in de documenten staat of waarvoor ze zouden dienen (zie NPO, 9-10). Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij enkel Pashtou kan lezen en daarom niet weet wat er in de documenten staat (zie NPO, p. 10). Door louter te wijzen op het feit dat hij geen Engels kan lezen, weerlegt hij de beoordeling van de commissaris-generaal van de neergelegde documenten niet. Er kan van een verzoeker immers worden verwacht dat hij de inhoud van de documenten die hij zelf neerlegt kent, waarbij hij zich desgevallend kan richten tot derden om hem te helpen kennis te nemen van de inhoud van deze documenten. Verzoeker heeft ook verklaard dat hij nog contact onderhoudt met zijn maternale oom, zodat kan worden verwacht dat hij zich bij hem verder zou informeren naar de inhoud van de werkdocumenten van zijn vader. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij drie maanden voor zijn persoonlijk onderhoud nog contact had met zijn vader en broer (zie NPO, p. 4). Aangezien zijn persoonlijk onderhoud plaatsvond op 8 juni 2023, had hij nog contact met zijn vader in maart 2023. Dit was na het interview op de DVZ (dd. 24 februari 2022) en nadat zijn oom de documenten in verband met het werk van zijn vader naar hem had opgestuurd (zie enveloppe augustus 2022). Verzoeker had dan ook ruimschoots de mogelijkheid om aan zijn vader te vragen hem de nodige uitleg over zijn werk en de documenten die hiervoor relevant waren, te verschaffen. Dat hij geen verdere uitleg hierover gevraagd heeft, getuigt van een desinteresse in de eigen asielproblematiek, die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

5.1.6. Wat betreft de neergelegde kopieën van foto's van verzoekers vader tijdens zijn werkzaamheden, dient te worden vastgesteld dat dit niet meer en niet minder aan toont dan wat hierop afgebeeld staat. Er kan hieruit niet worden afgeleid met wie verzoekers (verklaarde) vader staat afgebeeld en/of voor welke gebouwen hij staat afgebeeld en met welk doel hij daar aanwezig was, laat staan dat hieruit blijkt dat zijn vader werkte als ingenieur voor buitenlandse organisaties. Bovendien wijst de commissaris-generaal er terecht op dat alle foto's dateren van september 2018 en dit niet overeenkomt met verzoekers verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader één keer per week, indien hij dichtbij huis werkte aan een project, foto's moest maken van het project om aan zijn werkgever te tonen (zie NPO, p. 16). Wanneer er door de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt waarom al de foto's dateren uit 2018, kan verzoeker hier geen antwoord op geven (zie NPO, p. 16). Verzoeker kan ook niet vertellen wie er nog op de foto's afgebeeld staat, naast de persoon van wie verzoeker beweert dat het zijn vader is (zie NPO, p. 11-12) en kan zelfs niet zeggen wat hij met de foto's eigenlijk wil aantonen (zie NPO, p. 12). Dit duidt op een desinteresse in de eigen asielproblematiek, wat ernstig afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verzoeker legt daarnaast nog een kopie van een foto neer van een persoon met een geamputeerde vinger, waarvan hij beweert dat het zijn vader is. Uit de kopie van de foto kan echter geenszins worden afgeleid dat het daadwerkelijk om verzoekers vader gaat, laat staan dat hieruit blijkt dat zijn vinger geamputeerd werd in de door verzoeker omschreven omstandigheden, met name door de taliban nadat hij door hen werd ontvoerd.

5.1.7. Wat betreft de kopieën van de foto's van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat dit niet meer en niet minder aan toont dan wat hierop afgebeeld staat, namelijk een persoon die vastgebonden en geblinddoekt is. Er kan hieruit niet worden afgeleid dat het daadwerkelijk om verzoeker gaat, laat staan dat hieruit blijkt dat hij ontvoerd werd door de taliban en zij deze foto naar zijn vader stuurden om hem onder druk te zetten (zie NPO, p. 16). Dergelijke privéfoto's zijn daarenboven sterk onderhevig aan het risico op inscenering. Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker deze foto's in zijn bezit heeft. Verzoeker heeft deze foto's immers niet van zijn vader, maar van zijn maternale oom toegestuurd gekregen na zijn aankomst in België en na zijn interview bij de DVZ (zie NPO, p. 12 en zie enveloppe augustus 2022). Hij slaagt er niet in een aannemelijke verklaring te geven hoe zijn maternale oom aan deze foto's is geraakt. Wanneer hiernaar gevraagd werd door de *protection officer* verklaarde verzoeker dat deze foto's gewoon thuis lagen (zie NPO, p. 16). Losstaand van de vaststelling dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader de door de taliban naar hem doorgestuurde foto's van verzoeker zou hebben afgedrukt en al die tijd na zijn vrijlating zou hebben bewaard, verduidelijkt verzoeker niet waarom zijn vader of hijzelf de originele foto's dan ook niet hebben meegenomen, wanneer zij het land verlieten.

Wat de foto's van verzoeker in een winkel in Afghanistan betreffen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat *"De drie foto's waarop u in een winkel te zien bent, voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Ook al zou uit deze foto's kunnen afgeleid worden dat deze winkel eigendom van uw familie is, quod non, deze foto's spreken zich niet uit over de redenen omwille waarvan u Afghanistan zou verlaten hebben"*

5.1.8. In navolging van de commissaris-generaal dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Nog los van de vaststelling dat *in casu* kopieën voorliggen, stelt de Raad dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). De Raad merkt daarnaast nog op dat privéfoto's, zoals verzoeker er verschillende neerlegt, niet toelaten kennis te nemen van de context waarin deze zijn gemaakt. Aan dergelijke foto's kan derhalve slechts zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht.

5.1.9. Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.10. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban omwille van het werk van verzoekers vader als ingenieur, omdat:

- (a) verzoeker, voor zijn komst naar België, reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Bulgarije, Roemenië en Frankrijk waarbij verzoeker, wanneer hij uitdrukkelijk op deze informatie wordt gewezen, ontkende dat hij voor zijn komst naar België in een ander land om internationale bescherming heeft verzocht en enkel verklaarde dat zijn vingerafdrukken met geweld waren afgenomen;
- (b) verzoeker bewust de asielinstanties trachtte te misleiden door persoonsgegevens in Roemenië en Frankrijk door te geven die verschillen van degenen doorgegeven aan het CGVS waarbij (i) hij in Frankrijk een andere geboortedatum opgaf; (ii) hij in Roemenië een andere geboortedatum en een andere naam opgaf en (iii) hij bij de DVZ en bij het CGVS verklaarde nooit gekend te zijn geweest onder een andere naam en geen bijnaam te hebben;
- (c) verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn vader als ingenieur en de samenwerking met verschillende buitenlandse organisaties bijzonder vaag en ontoereikend is waarbij (i) gevraagd naar de collega's, de baas en de organisaties waarvoor zijn vader werkte, verzoeker enkel drie namen van de collega's kan noemen en verder niets over het werk van zijn vader als ingenieur kan vertellen; (ii) hij niets kan vertellen over de taken of carrière van zijn vader en (iii) het geenszins ernstig is dat verzoeker geen gedetailleerde verklaringen kan afleggen aangaande de job die zijn vader gedurende zeventien jaar zou hebben uitgevoerd, temeer omdat verzoekers problemen in Afghanistan hiermee verband houden;
- (d) het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader opeens zou zijn ontvoerd, nadat de taliban hem al meerdere jaren telefonisch bedreigden en voor de rest nooit enige actie tegen zijn vader hebben ondernomen ondanks het feit dat zijn vader zijn werkzaamheden gewoon bleef verderzetten en nooit inging op de eisen van de taliban;
- (e) verzoeker bij de DVZ niets verteld heeft over de ontvoering van zijn vader waarbij (i) na confrontatie met deze omissie, verzoeker aangeeft dat de DVZ hem die informatie niet liet zeggen en dat ze de voornaamste reden van zijn vertrek niet hebben bevraagd en (ii) deze *post factum* verklaring niet kan overtuigen aangezien verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en hij alle essentiële elementen had kunnen aanbrengen;

(f) verzoeker geen duidelijkheid biedt over wanneer zijn vader zou ontvoerd zijn door de taliban, waarbij hij verklaarde dat zijn vader ontvoerd werd toen hij werkzaam was voor German Agro Action en uit de documenten blijkt dat verzoekers vader daar in 2004 voor gewerkt zou hebben, maar uit verzoekers verdere verklaringen kan afgeleid worden dat de ontvoering van zijn vader zou moeten hebben plaatsgevonden in 2017;

(g) op basis van de voorgaande vaststellingen evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker zou zijn ontvoerd omwille van de werkzaamheden van zijn vader, waarbij de ongeloofwaardigheid van verzoekers ontvoering nog verder wordt bevestigd door het feit dat hij deze gebeurtenis bij de DVZ niet vermeldde;

(h) verzoeker bij de DVZ zijn verhuis naar Jalalabab – die zou zijn voortgevloeid uit zijn ontvoering toen hij in Ahmadzai woonde – niet vermeldde, waarbij hij bij de DVZ aanhaalde dat hij vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Ahmadzai woonde;

(i) verzoekers verklaringen dat zijn vader en broer samen met hem Afghanistan verlaten hebben, ze van elkaar gescheiden raakten en zijn vader en broer sindsdien vermist zijn, blote beweringen betreffen waarbij, indien toch zou vaststaan dat verzoeker hierover de waarheid vertelt, uit het feit dat zijn broer en vader samen met verzoeker het land zouden hebben verlaten, niets kan worden afgeleid aangaande het werk dat verzoekers vader in Afghanistan zou hebben gehad, noch de redenen waarom zij samen met verzoeker het land verlieten.

5.1.11. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.12. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.13. Verzoeker heeft in Frankrijk, Bulgarije en Roemenië al asiel aangevraagd. Hij heeft in Frankrijk een andere geboortedatum opgegeven en in Roemenië een andere geboortedatum en naam doorgegeven. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet van plan was om in een ander land asiel aan te vragen, omdat hij van mening is dat hij alleen in België een eerlijke kans op asiel zou krijgen. Deze verklaring doet echter geen afbreuk aan de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij wel degelijk in drie andere landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat verzoeker niet gewacht heeft om de gehele asielprocedure in Frankrijk, Roemenië en Bulgarije te doorlopen, doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Daarnaast heeft verzoeker in Frankrijk en Roemenië ook andere identiteitsgegevens opgegeven. Er kan van verzoeker, een volwassen man, worden verwacht dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn leeftijd en identiteit. Verzoekers naam en geboortedatum vormen essentiële elementen van zijn identiteit en dit betreffen kernelementen voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen omtrent zijn identiteit in Roemenië, Frankrijk en in België allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.14. Verzoeker verwijst verder naar zijn zeer jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet om zijn gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn vader als ingenieur te verschonen. In deze wijst de Raad erop dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan en bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming reeds meerderjarig was. Verder blijkt noch uit een lezing van het verslag van het interview of de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een jongvolwassene te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Ook van een jeugdig iemand, kan verwacht worden dat hij de kernelementen van zijn vluchtrelaas correct en duidelijk weergeeft, zo ook de omstandigheden van de werkzaamheden van zijn vader, die de rechtstreekse aanleiding voor de vlucht uit Afghanistan betroffen. Ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, was verzoeker twintig jaar oud. Dit is een leeftijd, waarop kan worden aangenomen dat men reeds over enige maturiteit beschikt, temeer daar blijkt dat verzoeker ook deelnam aan het Afghaanse leven, naar school ging en reeds een job uitoefende (zie NPO, p. 6). In de voorliggende omstandigheden, kan verzoeker zich niet verschuilen achter zijn *“zeer jonge leeftijd”*, om zijn gebrekkige kennis van de werkzaamheden van zijn vader te verschonen. De Raad kan bovendien ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongeman, die bij vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was, de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Hij toont niet aan dat zijn leeftijd zou maken dat hij geen precieze en samenhangende verklaringen kan geven over de werkzaamheden van zijn vader als ingenieur.

5.1.15. Wat betreft de problemen van verzoekers vader met de taliban, treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat: *“U verklaarde dat uw vader jarenlang telefonisch zou zijn bedreigd door de Taliban. Hij zou als ongelovige zijn beschouwd omwille van zijn werk met de buitenlanders en ze eisten dat uw vader met hen zou samenwerken om buitenlanders te kunnen ontvoeren. Ook eisten ze geld van uw vader. Uw vader zou hier nimmer op zijn ingegaan. Het mag in deze wel verbazen dat uw vader enerzijds jarenlang bedreigingen zou gekregen hebben maar deze nooit serieus zou genomen hebben en zijn werkzaamheden gewoon zou zijn blijven verderzetten. Anderzijds is het ook wel opmerkelijk dat de taliban uw vader gewoon telefonisch zou zijn blijven bedreigen, dit gedurende meerdere jaren, maar voor het overige nooit enige actie tegen uw vader zou ondernomen hebben – dat hij vervolgens zou zijn ontvoerd is niet geloofwaardig (zie infra) – en dit ondanks het feit dat uw vader zijn werkzaamheden gewoon bleef verderzetten én nooit inging op de eisen van de Taliban (CGVS P. 13, 14 en 17)”* Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat verzoekers vader moest blijven werken om zijn gezin te onderhouden, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee voorbij gaat aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers vader, ondanks telefonische bedreigingen door de taliban gedurende meerdere jaren, zijn werkzaamheden als ingenieur bij buitenlandse organisaties zonder problemen kon verderzetten. Alleszins is het eveneens opmerkelijk dat verzoekers vader geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen, na het ontvangen van de bedreigingen door de taliban, om zichzelf en zijn gezin te beschermen indien de taliban zouden overgaan tot represailles. Door gewoon zijn werkzaamheden verder te zetten, stelde verzoekers vader zich immer bloot aan vergeldingsacties van de taliban, die er ook toe zouden leiden dat hij niet langer de kostwinner van de familie zou kunnen zijn. Bovendien is het ook opmerkelijk dat verzoekers vader zijn werkzaamheden nog steeds zonder meer verder zette, nadat hij reeds door de taliban werd ontvoerd, er losgeld diende te worden betaald en zijn vinger werd geamputeerd, waarna hij bovendien na enkele maanden in Mamoor opnieuw terug verhuisde naar hun ouderlijk huis in Ahmadzai. Verzoeker haalt nog aan dat de commissaris-generaal gebruik maakt van een tegenstrijdige argumentering door enerzijds te stellen dat het niet geloofwaardig is dat de taliban geen actie hebben ondernomen tegen verzoekers vader (behalve de telefonische bedreigingen) en anderzijds het niet geloofwaardig acht dat de taliban zijn vader zouden hebben ontvoerd. Deze redenering kan door de Raad niet worden bijgetreden. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast dat het onaannemelijk is dat de taliban, indien ze werkelijk tegen het werk van verzoekers vader met de buitenlandse organisaties waren, niet sneller meer actie ondernamen, nadat bleek dat de telefonische bedreigingen geen indruk maakten. De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij waar hij vaststelt dat het onaannemelijk is dat, nadat de taliban gedurende jaren verzoekers vader alleen maar telefonisch bedreigden en zijn vader hier nooit aan toegaf, ze hem ineens, zonder specifieke aanleiding, zouden ontvoeren om hem te dwingen met hen samen te werken.

5.1.16. Wat betreft de beweerdte ontvoering van verzoekers vader, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat personen niet altijd consistent zijn in hun verhaal wanneer zij vaker worden geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden en dat deze inconsistentie niet per se een teken is van ongeloofwaardigheid. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker het gevoegde onderzoek niet bij zijn verzoekschrift voegt, noch een consulteerbare weblink hiervan voegt. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de inhoud van dit onderzoek. De Raad wijst er ook op dat het niet voldoende is louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek te verwijzen, zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn eigen persoon. Met zijn summiere verwijzing naar een psychologisch onderzoek, toont verzoeker ook niet aan dat er in zijn geval, omwille van zijn psychologische toestand, niet kon worden verwezen naar omissies in zijn verklaringen, die geenszins betrekking hebben op kleine details, doch wel om kernelementen van zijn vluchtrelaas. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: *“Wat de beweerdte ontvoering van uw vader betreft dient voorts nog worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u hierover met geen woord repte bij de DVZ (P.2-3 Vragenlijst DVZ dd. 23.06.2022). U hierop gewezen, haalde u aan dat ze u die informatie niet lieten zeggen en dat ze de voornaamste reden niet vroegen (CGVS p. 17). Deze post-factum verklaring kan totaal niet overtuigen. Immers, bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS werd u gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen. U gaf aan dat alles goed verlopen was, u verstond de tolk goed én stelde uitdrukkelijk dat u er alle essentiële elementen toen heeft aangebracht (CGVS p. 3 en 4). Dat u, na confrontatie met voornoemde ernstige incoherentie dan plots opwerpt dat u niet alles heeft kunnen vertellen, is niet ernstig. Bovendien kan ook het feit dat u bepaalde zaken niet zouden zijn gevraagd geenszins rechtvaardigen dat u een dergelijk element niet zou vermelden. Het komt aan u toe om alle elementen die mee aanleiding gaven tot uw vertrek uit land van herkomst spontaan aan te brengen en dit van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming. Er kunnen u overigens ook logischerwijs geen vragen worden gesteld over feiten die u niet zelf aanhaalt. Dat u aldus bij de DVZ geen enkele melding maakte van de ontvoering van uw vader, bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas.”* Ook omtrent zijn eigen ontvoering, stelde de commissaris-generaal terecht dat: *“De ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenis wordt voorts verder bevestigd gelet op het feit dat u uw eigen ontvoering bij de DVZ zelfs niet eens vermeldde (P.2-3 Vragenlijst DVZ dd. 23.06.2022). In navolging van wat hierboven reeds werd opgemerkt inzake de beweerdte ontvoering van uw vader hoeft het dan ook geen betoog dat ook dit geenszins ernstig is ingeval van een waarachtig relaas.”* Dat verzoeker noch zijn eigen ontvoering, noch de

ontvoering van zijn vader heeft vermeld bij DVZ, ondergraaft op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid hiervan.

De Raad merkt verder nog op dat verzoeker de overige overwegingen, op grond waarvan de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden ontvoering van hemzelf en zijn vader, onbesproken laat. De Raad treedt de commissaris-generaal in deze bij en wijst met name op de volgende overwegingen: *“Ook al kon u zich niet herinneren in welk jaar de beweerde ontvoering van uw vader plaatsvond, u bleek wel te weten dat dit zich zou hebben voorgedaan toen hij werkzaam was bij German Agro Action (CGVS P. 17). Op basis van uw verklaringen met betrekking tot uw verschillende verblijfplaatsen en de duur van uw verblijven daar, zou de ontvoering moeten plaatsgevonden hebben in 2017. Uit de stukken die u voorlegde ter staving van uw vaders (vermeende) werkzaamheden bij German Agro Action staat dan weer te lezen dat uw vader daar in 2004 zou tewerkgesteld zijn geweest (zie informatie in uw administratief dossier). Dit bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vaders problemen met en ontvoering door de taliban.”* en *“Er kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u voor het CGVS verklaarde dat u 2 à 3 dagen nadat u zou zijn vrijgelaten met uw familie verhuisde naar Jalalabad (CGVS P. 14). Echter, u bij de DVZ gevraagd naar uw woonplaatsen, haalde u enkel aan dat u ‘van geboorte tot uw vertrek’ in Ahmadzai woonde (zie DVZ interview vraag 10). Dit mag toch ten zeerste verbazen, zeker gelet op het feit dat u bij het CGVS verder verklaarde dat u 2 jaar in Jalalabad woonde en dit bleek bovendien ook de plek vanwaar u zou vertrokken zijn bij uw vlucht uit Afghanistan (CGVS P. 5). Dat u aldus bij de DVZ ook geen melding maakte van uw verhuis naar Jalalabad – die zou voortgevloeid zijn uit uw ontvoering toen u in Ahmadzai woonde – in combinatie met het feit dat u bij de DVZ uw ontvoering zelf ook niet aanhaalde, wijst er eens te meer op dat aan deze gebeurtenis geen geloof kan worden gehecht”.*

De Raad wijst verder nog naar volgende passage in de bestreden beslissing, die door verzoeker onbesproken wordt gelaten: *“Aangaande uw verklaringen dat uw vader en broer samen met u Afghanistan verlieten, jullie van elkaar gescheiden raakten en zij sindsdien vermist zijn, moet allereerst worden dat u deze blote bewering ook op geen enkele manier kan hardmaken. Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat u hieromtrent de waarheid vertelt – quod non – dan nog wijzigt dit niets aan voorgaande vaststellingen. Uit het loutere feit dat uw vader en broer samen met u het land zouden verlaten hebben kan niets worden afgeleid aangaande de werkzaamheden die uw vader in Afghanistan zou hebben gehad noch de redenen waarom zij samen met u het land verlieten.”*

5.1.17. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.18. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.19. Verzoeker maakt in zijn aanvullende nota nog melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als ‘verwesterd’, omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.20. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de

facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november

2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

5.1.21. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.22. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en het neerleggen van een bewijs van tewerkstelling, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorpikt.

De duur van zijn verblijf in België sinds 15 februari 2022, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was immers 20 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan

worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, zus en maternale oom waarbij hij met zijn moeder en maternale oom nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 5, 7 en 8).

5.1.23. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.24. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.25. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.26. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.27. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerevijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country*

Guidance Afghanistan van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift, als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om het slachtoffer van willekeurig geweld te worden, verhogen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS

N. DENIES